

บรรณานุกรม

- Box, G.E.P. and Jenkins, G.M. (1970). Time series analysis, forecasting and control. San Francisco: Holden Day.
- Cho, V. (2001). Tourism forecasting and its relationship with leading economic indicators. *Journal of Hospitality and Tourism Research*, 25, pp. 399 – 420.
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1980). Participation's place in rural development: seeking clarity through specificity. *World development*, 8(3), 213-235.
- Donohoe, H.M., & Needham, R.D. (2006). Ecotourism: The Evolving Contemporary Definition. *Journal of Ecotourism*, 5(3), pp. 192-210.
- Fennell, D.A. (2001). A Content Analysis of Ecotourism Definitions. *Current Issues in Tourism*, 4 (5), pp. 403–421.
- Goh, C. and Law, R. (2002). Modeling and forecasting tourism demand for arrivals with stochastic nonstationary seasonality and intervention. *Tourism Management*, 23, pp. 499–510.
- Kennedy, R. (2017). Positive & Negative Effects of Ecotourism. สืบค้นจาก <http://traveltips.usatoday.com/positive-negative-effects-ecotourism-63682.html> เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2560.
- Mankiw, N. G. (2012). *Principles of Economics*, 6th edition. Cengage Learning.
- Shah and Gupta (2000). *Tourism, The Poor and Other Shareholders, Case Studies from Nepal, Laos, Indonesia*, Overseas Development Institute (ODI).
- Song, H. and Li, G. (2008). Tourism demand modelling and forecasting – A review of recent research. *Tourism Management*, 29, pp. 203–220.

The International Ecotourism Society (TIES). (2000). Ecotourism Statistical Fact Sheet.

William, S. (2015). The Growth of the Global Ecotourism Industry. Newsletter. EOC
WNDERLUST 2015 สืบค้นจาก <http://ecowanderlust.com/ecotourism-2/growth-global-ecotourism-industry/1487> เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2560.

Wood, M.E. (2000). Ecotourism: Principles, Practices and Policies for Sustainability. Paris:
United Nation Environment Proramme. pp. 18-24.

Yamane, T. (1967). Elementary sampling theory.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานสมุทรสงคราม. (มปป.). ท่องราตรีชมแสงสีหิ่งห้อย เมืองแม่
กลอง. จากแผ่นพับประชาสัมพันธ์.

ชยันต์ ต้นติวี่สดากการ. (2556). เศรษฐศาสตร์จุลภาค: ทฤษฎีและการประยุกต์. ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2.
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชรินทร์พรรณ อะสีติรัตน์. (2553). การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์กับวิถีชีวิตชุมชน กรณีศึกษา ตลาด
น้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ).
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สืบค้นจาก <http://digi.library.tu.ac.th/thesis/gv/0075/01title-illustrations.pdf> เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2560.

ทัศนาวลัย อุซารสกุล และศิวพันธ์ ชูอินทร์. (2553). การศึกษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเป็น
ถิ่นอาศัยของหิ่งห้อยของลำคลองที่อยู่ในบริเวณพื้นที่สวนผลไม้ อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม
วารสารวิจัยและพัฒนา ปีที่ 2 พ.ศ. 2553 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา.

เบญจพร แปงหลวง. (2554). การศึกษารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวิทยา กรณีศึกษา
สถานที่ท่องเที่ยว ตำบลร้องวัวแดง. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปิยะนุช พรประสิทธิ์ และสุธินี ฤกษ์ขำ. (2558). เครื่องมือการวิเคราะห์ความสำคัญและผลการดำเนินงาน
เพื่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารวิทยาการจัดการ, 32(1),
123-144.

- ภัทรวรรณ เลิศสุชาตวนิช. (2548). การประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ต่อประชากร
หึ่งห้อย ณ บ้านโคกเกตุ จังหวัดสมุทร-สงคราม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สหสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณวิมล ภู่นาค. (2558). ศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน: กรณีศึกษาตลาดน้ำอัมพวา
วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2558
สืบค้นจาก <http://journal.oas.psu.ac.th/index.php/asj/article/viewFile/117/798> เมื่อ
วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2560.
- วิระพล ทองมา, วินิตรา ลีละพัฒนา, ชัตติยา กลัญฑกะปกรณ์ และวิวัฒน์ ประสานสุข กลยุทธ์การ.
(2556). พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในพื้นที่ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่.
รายงานผลการวิจัย คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรวัลญ์ สัจจาภิรัตน์ และ กฤษ จรินทร์. (2556). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาชุมชนทุ่ง
พล ตำบลฉมัน อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี. เอกสารประกอบการสัมมนาวิเคราะห์ภาพ
อนาคตของประชาคมอาเซียน 2015-2020. จัดโดยมหาวิทยาลัยกรุงเทพร่วมกับมหาวิทยาลัยใน
เครือข่ายวิจัยประชาชื่น วันที่ 25 พฤษภาคม 2555 ณ อาคาร ดร.เจริญ คันธวงศ์ วิทยาเขต
กล้วยน้ำไท กรุงเทพฯ.
- สุชาดา กรเพชรปณี และคณะ. (2550). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการผลกระทบจากการ
ท่องเที่ยวชมหึ่งห้อยคลองอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา
มหาวิทยาลัยบูรพา ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ตุลาคม.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2542). รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการเพื่อ
กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.
- อมรศิริ ดวงดี. (2555). ความตระหนักของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการอนุรักษ์หึ่งห้อยในแหล่งท่องเที่ยวเชิง
อนุรักษ์ตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. วารสารวิทยบริการ. 23(3): 31-42.
- อริสรา เสยานนท์. (2552). การป้องกันการเสื่อมโทรมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำอัมพวา. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 29(4): 163-172.

อารยา อินคชสาร. (2554). การประเมินศักยภาพของตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

[http://masterplan.andamanecotourism.com/สิงหาคม 2556 สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2560](http://masterplan.andamanecotourism.com/สิงหาคม%202556%20สืบค้นเมื่อ%20มีนาคม%202560)

<http://chm-thai.onep.go.th/chm/mountain/detail/ecotourism.html> สืบค้นเมื่อ 5 มีนาคม 2560

http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc/RC_RR/2554_Puket_Bunpa.pdf สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2560

file:///C:/Users/Admin/Downloads/63474-147611-1-SM.pdf สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2560

